

INDRUKKEN VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Het troostwoord aller eeuwen.

DEN GEHEELEN BIJBEL DOOR WEERKLINKT het woord „Vrees niet!” dat we dan ook wel met vrijmoedigheid mogen noemen: het troostwoord aller eeuwen. Lijnrecht staat het tegenover de gerechtvaardigde klacht: „Hoe lang nog?”

Want al moeten we niet ongevoelig zijn voor de verschrikkingen van onzen tijd, al mogen deze integendeel onzen geest ontroeren, toch wil God niet, dat we erdoor neergeslagen worden, of dat ons hart erdoor versaaft zou wezen.

Iemand heeft eens zoo terecht gezegd: „Het beste middel om in duistere tijden getroost den weg te gaan, is: het goede, dat we nog hebben, op te merken, en daarvoor dankbaar te zijn.”

Eenige honderden malen vinden we in de Schrift het woord „Vrees niet!” en telkens weer uitgesproken onder andere omstandigheden. God weet, hoe licht wij, menschen, ons laten verschrikken; en Hij gaf ons daarom voor elken dag des levens, voor elke eeuw en voor elken tijd, Zijn troostwoord: „Vrees niet!”

Onlangs kreeg ik een brief uit het Buitenland van een dienstknecht des Heeren, vergrijsd in den arbeid voor zijn Meester, die wees op den kreet der eeuwen: „Hoe lang nog?” in het bijzonder thans overal opstijgende tot God; maar hij voegde er bij: „Nochtans blijft het woord van David waar: Gods goedertierenheid duurt toch den ganschen dag!”

Hoe duister het om ons heen is, hoe ook elke dag zijn onverwachte zorgen meebrengt, den geheelen dag strekt zich Gods goedheid tot ons uit; en elken dag, zegt Jeremia, is Zijn goedertierenheid weer nieuw, weer frisch!

De moeilijkheden kunnen ons onverschillig maken: laat ons eten en drinken, en ons niet te veel van de dingen aantrekken! De moeilijkheden kunnen ons bezorgd maken: wat zal er nog gebeuren, wat zal ik verliezen, hoe zullen we nog door alles heenkomen! Deze tweeërlei houding is verkeerd. Maar tusschen die twee uitersten in staat: gevoelen wat God zendt, doch onbezorgd zijn door Zijn: „Vrees niet!” Dan danken we voor het vele goede, dat nog dagelijks ons deel is; en dan leeren we van God, om onbevreesd en onbezorgd toch te zorgen, overtuigd, dat zulk een houding beloond wordt, nu en straks, door Hem, die het hart aanziet

Von Hindenburg met zijn kleinkinderen

DE OPGAANDE LIJN

23)

DOOR DS. J. SMELIK

Het is nu Dinsdagmorgen.

We zitten even gezamenlijk een kopje koffie te drinken, voor ik er op uitga.

Er is een boodschap gekomen, dat Juffrouw Koppenol stervende is, en mijn plan is, er aanstonds heen te gaan. Misschien ga ik wel even door naar de „Berkenhoeve,” want sinds verleden Dinsdagavond, toen ik bij Weller geweest ben, heb ik nog geen tijd gehad, met Juffrouw Ploegsma over de zaak te praten.

Juist heb ik mijn kopje leeg, en wil ik opstaan, als de auto van de „Berkenhoeve” voorrijdt, en stopt.

Uit de auto stapt..... de boerin zelf.

Ze wil mij spreken, komt Jo zeggen.

Lachend gaat Tine naar de keuken. „Die moet nu geloof ik altijd een tête-à-tête met jou hebben!” plaagt ze.

Ik zie aan 't gezicht van de boerin, dat ze iets ernstigs op 't hart heeft, en zoodra ze gezeten is, valt ze met de deur in huis:

„Dominee, dominee, wat heeft dominee nu toch weer gedaan?”

Ik kijk haar verbaasd aan. „Wat bedoelt Juffrouw Ploegsma?”

„Daar vertelt me een van de knechts, dat u bij Weller geweest bent, en dat u daar hooggaande ruzie gehad hebt, zóo erg, dat Weller u zoowat de deur uitgegooid heeft. U moet zóo ontzettend opgespeeld hebben, dat het maar weinig scheelde, of hij was u aangevlogen.”

Ik voel, dat ik bleek word; ik kan op 't oogenblik niets zeggen.

Juffrouw Ploegsma is er wel echt door van streek: de diepe groeve op haar voorhoofd is weer lichtrood, haar gezicht staat smartelijk, haar lippen beven.

„Visser, de knecht, zegt: er zijn er al heel wat, die 't weten, en er wordt algemeen schande van gesproken.”

De woede stormt in mijn bloed omhoog. Die Weller! Tine heeft toch gelijk gehad in haar voorvoelens.

Ik sta op, want ik moet me beheerschen. Ik loop een paar maal de kamer heen-en-weer. Juffrouw Ploegsma zegt niets: ze begrijpt, dat het even moet uitwoeden.

„Geloof u dus dat praatje?” kan ik eindelijk kort-af nog vragen.

Er gaat een glans van opklaring over haar bezorgd gezicht.

„Dus is er weer niets van waar?” luidt haar gretige wedervraag.

„Niets van waar, dat is weer te sterk,” antwoord ik. „Maar dat praatje is schandelijk overdreven. Ik heb niet ontzettend opgespeeld, wèl heb ik hem goed de waarheid gezegd, want wat hij allemaal dorst te beweren, was beneden peil! En van de deur uitgooien is geen sprake.....”

„Ach toe, vertelt u er mij eens een en ander van.”

En ik vertel.

De boerin luistert met sterke aandacht. Toch verdwijnt de smartelijke trek niet van haar gezicht. Wat leeft ze eigenlijk met haar dominee mee, denk ik onder het vertellen.

Als ik uitgesproken ben, blijft het even stil. Ze denkt na. Ze schudt het hoofd:

„Dominee heeft toch verkeerd gehandeld.”

Ik kan dat niet begrijpen. „Ik verkeerd gehandeld?”

„Ja, dominee heeft zich teveel laten meeslepen door